

ИЗВЕШТАЈ О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Кандидат; Тема;

(Свака рубрика мора бити попуњена)

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ
1. Датум и орган који је именовао комисију: 18. 3. 2016. Наставно-научно веће Филозофског факултета, Универзитет у Новом Саду
2. Састав комисије са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назива уже научне области за коју је изабран у звање, датума избора у звање и назив факултета, установе у којој је члан комисије запослен: (1) Др Маја Марковић, ванредни професор за ужу научну област Енглески језик и лингвистика, изабрана 20.12.2012, Одсек за енглески језик и књижевност, Филозофски факултет, Универзитет у Новом Саду (2) Др Сабина Халупка-Решетар, ванредни професор за ужу научну област Енглески језик и лингвистика, изабрана, 8. 7. 2014, Одсек за енглески језик и књижевност, Филозофски факултет, Универзитет у Новом Саду (3) Др Биљана Мишић Илић, редовни професор за ужу научну област Енглески језик и лингвистика, изабрана марта 2009, Департман за англистику, Филозофски факултет у Нишу
II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ
1. Име, име једног родитеља, презиме: Татјана (Душан) Милићев
2. Датум рођења, општина, република: 08. 02. 1970. Нови Кнежевац, Србија
3. Датум одбране, место и назив магистарске тезе: 09. 03. 2000. Филозофски факултет, Нови Сад. „Положај објекта у староенглеском – генеративни приступ“
4. Научна област из које је стечено академско звање магистра наука: Наука о језику
III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ: Syntax and information structure of the Old English Verb Phrase (Синтаксичка и информацијско-структурна обележја глаголске фразе у староенглеском језику)
IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ: Навести кратак садржај са назнаком броја страна поглавља, слика, шема, графикана и сл.
Дисертација обухвата 354 обележених страна и организована је на следећи начин: Кључна документацијска информација, Key Words Documentation, Abstract, Апстракт, Садржај, Уводна реч; стр. 1-2); Увод, стр. 3-28, с одељцима: 1.1. Проблем, 1.2 Теоријски оквир, 1.3. Методологија, 1.4. Основне претпоставке, 1.5. Организација тезе; 2. Синтаксичке анализе варијације у реду речи у староенглеском; стр. 29-93, с одељцима: 2.1. Увод, 2.2. Предгенеративне анализе, Бин 1983 и Хопер 1979 (Bean 1983, Norreg 1979), 2.3. Анализа ван Кеменаде (Van Kemenade_1987), 2.4. Анализе Пинцук (Pintzuk -1991, 1993, 1999), 2.5. Анализа Хеберли (Haerberli 2001), 2.6. Анализа Робертс (Roberts 1997), 2.7. Анализа Биберауер и Робертс (Biberauer and Roberts 2005), 2.8. Анализа Пинцук (Pintzuk 2005), Анализе ван Кеменаде, Милићев 2005/2012, ван Кеменаде, Милићев и Бајен (Van Kemenade & Milićev 2005/2012; van Kemenade, Milićev & Ваауен 2008), 2.10. Закључак. 3. Прагматичка пресупозиција у редоследима нефинитни-финитни глагол, 94-167, с одељцима: 3.1. Прагматичка пресупозиција: дефиниција и општи проблеми, 3.2. Сталнакерова (Stalnaker) теорија <i>Common Ground</i> , 3.3. Померање глагола у зависним клаузама у староенглеском и феномени/појава обележја независних клауза у зависним клаузама, 3.4. Типови пресупозицијског значења у временским и условним реченицама у староенглеском, 3.5. Пресупозиција у конвенционално асертивним клаузама, 3.6. Закључак. 4. Прагматичка асертивност у редоследима финитни-нефинитни глагол, стр. 168-209, с одељцима: 4.1. Интерпретација редоследа финитни-нефинитни глагол у временским и условним клаузама, 4.2. Контрастивни и емфатички фокус у редоследима финитни-нефинитни глагол, 4.3. Нови дискурсни сегменти, 4.4 Замена редоследа теме/предмета и фокуса, 4.5. Захтеви и предлози, 4.6. Пресупониран и асертован предикат "бити рођен", 4.6. Дискусија, 4.7. Закључна опажања. 5. Алтернација глагол-објекат/објекат-глагол, стр. 212-271, с

одељцима: 5.1. Увод, 5.2. Редослед глагол-објекат у староенглеском, 5.3. Значења редоследа глагол-објекат у различитим текстовима и корелација са стилем и реториком, 5.4 Редослед објекат-глагол као информацијски фокус, 5.5. Одсуство редоследа глагол-објекат у редоследима нефинитна глаголска фраза-финитни глагол, 5.6. Сажетак значења редоследа глагол-објекат и даље импликације, 5.7. Проблеми синтаксичке деривације редоследа глагол-објекат, 5.8. Аргументи против униформног редоследа објекат-глагол, 5.9. Интеракција различитих нивоа обележавања фокуса, 5.10 Спекулације о промени ка немаркираном редоследу глагол-објекат; 6. Подељени материјал глаголске фразе: конструкције с подизањем глагола и конструкције с „исцурелим“ објектом, стр. 277-328, с одељцима: 6.1. Подизање глагола (*Verb Raising*), 6.2. Конструкције с „исцурелим“ објектом (*Leaking Constructions*), 6.3. Сажетак „подељене интерпретације“. 7. Закључак, стр. 333-340, с одељцима: 7.1 Нерешена питања, 7.2. Језичка промена, 7.3 Закључна реч. Библиографија, стр. 341-354, с 231 нумерисаних библиографских јединица.

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Тема ове дисертације је варијација у редоследу речи унутар глаголске фразе у староенглеском, конкретно положај финитног глагола у односу на нефинитни, односно, положај објекта у односу на нефинитни лексички глагол. Основна хипотеза је да је ова варијација резултат интеркације дискурских и информацијско-структурних фактора, односно да се сви основни редоследи у староенглеском могу објаснити путем специфичних начина обележавања фокуса.

У првом поглављу (*Увод*) износи се проблем варијације у реду речи, који чини староенглески посебним, ако не и проблематичним, у односу на друге (западно) германске језике. Образлаже се теоријски оквир (генеративна граматика), као и основне претпоставке теорије развоја дискурса (теорија заједничког знања, енгл. *Common Ground*) и теорије фокуса (теорија алтернативне семантике). Износе се методолошке специфичности рада на корпусу мртвог језика.

У другом поглављу, (Синтаксичке анализе варијације у реду речи у староенглеском) даје се критички приказ досадашњих анализа реда речи у староенглеском. Одабир анализа (девет укупно) извршен је на основу утицаја које оне имају за разумевање синтаксе староенглеског, –језичке промене уопште, као и импликације за језичку теорију. Ове анализе на неки начин представљају прекретнице у дијахроној синтакси енглеског језика. Код сваке анализе указује се на емпиријски и/или теоријски проблем. То је посебно случај с анализама Пинцук (1991, 1999, 2005) и Биберауер & Робертс (2005), које, иако су теоријски утемељене, нису примењиве на бројне емпиријске податке. Кандидаткиња износи мноштво аргумената којима доводи у питање претходне анализе, а њена анализа сведочи о вишегодишњем, детаљном истраживању корпуса и сигурности у разумевању података. Анализа ван Кеменаде & Милићев (2005/2012), у којој се први пут експлицитно износи тврдња да су одређене алтернације у реду речи условљене дискурским факторима, представља полазну тачку за анализу алтернација у осталим доменима клаузе староенглеског. На крају овог поглавља стиче се јасан утисак да је основни предуслов за ваљану синтаксичку анализу староенглеског разумевање утицаја дискурских и информацијско-структурних фактора, до ког се долази само након исцрпне анализе контекста у ком се одређене структуре појављују.

У трећем поглављу Прагматичка пресупозиција у редоследима нефинитни глагол – финитни глагол износи се и образлаже хипотеза да је варијација у положају финитног глагола у односу на нефинитни условљена прагматичким статусом пропозиције унутар клаузе, односно да редослед у ком се финитни глагол налази иза нефинитног, а који се сматра немаркираним у осталим западногерманским језицима, повезан с интерпретацијом пропозиције као прагматички пресупониране. У првом делу овог поглавља (одељци 3.1-3.3) износи се основна проблематика у вези с појмом пресупозиције и потребом за разликовањем семантичке и прагматичке пресупозиције. Прагматичка пресупозиција најбоље је представљена у Сталнакеровој теорији о заједничком знању (*Common Ground*), која чини основу даље анализе дискурсног статуса пропозиција у староенглеском. Износе се и критике ове теорије и алтернативне анализе, као и процена да уочени проблеми (највише у вези са супротним појмом асертивности) ипак не нарушавају основне поставке о прагматичкој пресупозицији, те да се понуђена решења суочавају с једнако озбиљним проблемима као и Сталнакерова теорија заједничког знања. У другом делу поглавља даје се анализа редоследа нефинитни глагол – финитни глагол на корпусу од 764 временских и условних реченица из шест различитих текстова. Ове врсте зависних реченица одабране су из разлога што су оне најотпорније на тзв. феномене независних клауза (као што су топикализација и глагол у другом положају у клаузи), па се у њима ефекат алтернације у положају финитног глагола може испитивати независно од феномена уметнутих реченица (енгл. *Embedded Root Phenomena – ERP*). Ауторка идентификује четири типа пресупонираног значења (дате пропозиције, закључиве пропозиције, плаузибилне пропозиције и „модалне“ пропозиције). Значења су квантификативно представљена према типовима реченица и текстовима у којима се налазе. Будући да су временске и условне реченице конвенционално пресупониране, испитује се да ли се исти ефекат редоследа нефинитни глагол – финитни глагол јавља и код конвенционално асертивних зависних реченица, као што су релативне и аргументске *that*-клаузе, и уочава се да је и у њима финитни глагол у положају иза нефинитног сигнал да говорник третира пропозицију као пресупонирану. Четврто поглавље је комплементарно претходном, будући да се у њему испитује да ли алтернативни редослед у ком финитни глагол претходи нефинитном одговара значењу прагматичке асертивности. На истим типовима зависних клауза и истим текстовима, утврђују се следећи фактори који доприносе интерпретацији асертивности: (1) контрастивни и емфатички фокус на једном од елемената пропозиције, (2) нови дискурсни сегмент, (3) замена места теме/предмета и фокуса и (4) захтеви и предлози. Интерпретације су квантификоване и илустроване многобројним примерима, у којима се детаљно испитују својства контекста на основу којих говорник сматра да је прикладно изнети пропозицију као асертивну, односно као нови садржај у заједничком знању. Уочени фактори додатно се проверавају на типу предиката који конвенционално носи пресупозицију, предикат „бити рођен“, и уочава се да се овај предикат може наћи у пропозицији која се доноси као асертивна, уколико садржи фокусиран елемент или уколико се налази на почетку новог дискурсног сегмента. Будући да се ради о релативно субјективној одлуци говорника о дискурсном статусу пропозиције, ауторка све време покушава да изнесе што више детаља у вези с уоченим факторима, који су неопходни да би се претпоставке у предложеној анализи могле лакше оповргнути и

тако бити теоријски релевантне.

Пето поглавље (Алтернација глагол–објекат/објекат–глагол) посвећено је варијацији у положају објекта у односу на нефинитни лексички глагол. Износи се тврдња да је редослед објекат–глагол немаркиран, а да се редослед глагол–објекат јавља као последица обележавања фокуса (а) на објекту, (б) лексичком глаголу, (в) на другом елементу ван глаголске фразе. Овај закључак изведен је на основу детаљног испитивања инференција редоследа глагол–објекат (корпус обухвата 167 реченица из 5 различитих текстова). Свако од значења пропраћено је великим бројем примера, који за циљ имају да покажу и колико је шири контекст важан у откривању начина на који говорник експлоатише фокусне алтернативе. Оно што ово поглавље јасно показује јесте да варијација у положају (нефинитног) лексичког глагола у односу на објекат–не одражава одређено информацијско–структурно обележје неког конкретног елемента у глаголској фрази, већ да синтакса само даје назнаку да је одређени редослед елемената не–немаркиран. Управо је то разлог зашто ниједна досадашња анализа синтаксичких варијација путем дискурских и информацијско–структурних фактора^е није успела да укаже на њихов јасан и недвосмислен утицај на синтаксичку реализацију. У овом поглављу отвара се и питање конкретне синтаксичке деривације како маркираних, тако и немаркираних редоследа. Један од основних проблема јесте то што би претпостављени немаркирани редослед објекат–глагол трабало да буде изведен из универзалног основног редоследа управни елемент (глагол)–комплемент (објекат), што је тешко мотивисати. Следеће питање јесте деривација маркираног редоследа, конкретно начин померања нефинитног лексичког глагола, који га доводи у позицију испред објекта. Индивидуално померање нефинитног глагола често се наводи као проблематична претпоставка за староенглески, будући да би оно морало бити ограничено само на контексте у којим нефинитна глаголска фраза следи финитни модални или помоћни глагол. –На основу испитивања интеракције с прилозима (редоследи нефинитни глагол–прилог и нефинитни глагол–прилог–објекат), као и случајеве с објекатским заменицама, ауторка показује да постоји довољно разлога за тврдњу да се у староенглеском нефинитни глагол помера у различите нефиналне позиције, те да ово померање редовно сигнализује да глаголска фраза не треба да се интерпретира као информацијски фокус, будући да неки индивидуални елемент глаголске фразе (глагол, објекат, адјункт) или елемент ван глаголске фразе носи уски, најчешће контрастивни или емфатички фокус. Услов за ово померање јесте фокус на предикату. Рефлекс предикатског фокуса у синтакси је положај нефинитне глаголске фразе у односу на финитни модални/помоћни глагол (када нефинитна глаголска фраза следи модал или помоћни глагол, интерпретира се као [+предикатски фокус], односно, као [–предикатски фокус] када му претходи). Будући да се редоследи у којима нефинитна глаголска фраза следи финитни модални или помоћни глагол интерпретирају као прагматички асертивни, може се закључити да је реченични фокус услов за предикатски фокус. –На случају варијације објекат–глагол/глагол–објекат, јасно се види присуство интеракције различитих нивоа обележавања фокуса у реченици: фокус 1 (обележавање прагматичког статуса пропозиције, односно, реченични фокус), фокус 2 (означавање присуства или одсуства фокуса на целом предикату) и фокус 3 (обележавање присуства или одсуства фокуса на индивидуалним елементима глаголске фразе). Закључна разматрања овог поглавља усмерена су на питање синтаксичке промене која доводи до немаркираног редоследа глагол–објекат у савременом енглеском. Ауторка спекулише да је у каснијим фазама развоја енглеског дошло до потпуне реорганизације система обележавања дискурских и информацијско–структурних обележја, и даје смернице за даља истраживања која би потврдила ове претпоставке.

Шесто поглавље нуди анализу двеју специфичних конструкција у староенглеском *Verb Raising* (конструкције с подизањем глагола) и *Leaking Constructions* (конструкције с „исцурелим“ објектом). Испитивањем интерпретације ових редоследа поново се може закључити да синтакса помаже интерфејс са дискурсом тако што обележава присуство или одсуство фокуса на три различита нивоа. –Конструкције с подизањем глагола имају интерпретацију [+реченични фокус], [+предикатски фокус] и [–информацијски фокус] на целој глаголској фрази, будући да се објекат који се помера у позицију испред финитног глагола тумачи као топикализован, односно, заједно са субјектом формира комплексну тему/предмет. Конструкције с „исцурелим“ објектом немају предикатски фокус, као ни информацијски фокус на глаголској фрази (будући да је у њима фокус на објекту, нефинитном лексичком глаголу или финитном модалу/помоћном глаголу). Што се тиче дискурсног статуса самих пропозиција, остаје нејасно да ли су ове конструкције пресупониране или асертивне, иако се чини да постоји више разлога да се оне третирају као пресупониране, односно да немају реченични фокус.

Седмо и завршно поглавље (Закључак), након сумирања претходних поглавља, износи питања која остају отворена и/или неразрешена. Издвајају се два проблема. Први се тиче разумевања појма асертивности, будући да је јасна импликација изнешених тврдњи да она мора бити скаларна, што даље компликује разлику између пресупозиције и асертивности. Други проблем је деривација немаркираног редоследа објекат–глагол. Да би се избегла постулација нејасно мотивисаног померања објекта у позицију испред глагола, сугерише се могућност да је немаркирани редослед објекат–глагол резултат специфичности позиције комплемента код нефинитних облика који имају и глаголска и номинална обележја. У одељку 7.3 поново се разматра питање језичке промене, и истиче се да се промена од староенглеског надаље не може свести само на губљење тзв. стилистичких померања (услед промене категорије одређености и/или

категорије падежа у номиналном систему), будући да се губи читав систем обележавања дискурских и информацијско-структурних обележја.

VI Списак научних и стручних радова који су објављени или прихваћени за објављивање на основу резултата истраживања у оквиру рада на докторској дисертацији

уз напомену:

Таксативно навести називе радова, где и када су објављени. У случају радова прихваћених за објављивање, таксативно навести називе радова, где и када ће бити објављени и приложити потврду о томе.

Рад у научном часопису и тематском зборнику:

- (1) (предато на рецензију) Prosodic phrasing of contrastive topics in English and Serbian. *Selected Papers from Third International Conference English Language and Anglophone Literatures Today (ELALT 3)*, 21. март 2015. Филозофски факултет, Нови Сад. (у коауторству с М. Марковић. [M44-2]
- (2) (2014) Weak demonstratives in Old English. У: Т. Прћић, М. Марковић и други (ур.), *Енглески језик и англофоне књижевности: Зборник у част Драгињи Перваз*, 323-327. Нови Сад: Филозофски факултет. [M44-2]
- (3) (2012) Syntax and discourse in Old and Middle English word order. У: D. Jonas, J. Whitman & A. Garret (ур.), *Grammatical change: Origins, nature, outcomes*. Oxford University Press, Chapter 12. (у коауторству са А. van Kemenade) [M13-6]
- (4) (2012) Leftward movement with discontinuous appositions. *Acta Linguistica Hungarica*, Vol. 59, No. 1-2, 205-220. (у коауторству са N. Milićević) [M22-5]
- (5) (2012) Clitic placement and the properties of the Intonational Phrase in Serbian. У: S. Halupka-Rešetar, M. Marković, T. Milićević & N. Milićević (ур.), *Selected papers from SinFonJA 3 (The 3rd International Conference of Syntax, Phonology and Language Analysis)*, Novi Sad, 1-3.10.2010, 175-205. Cambridge: Cambridge Scholar Publishing. (у коауторству са М. Марковић) [M13-6]
- (6) (2008) The balance between syntax and discourse in Old English. У: M. Gotti et al. (ур.) *English Historical Linguistics 2006: Selected papers from the fourteenth International Conference on English Historical Linguistics (ICEHL 14), Bergamo, 21-25 August 2006*, 3-21. Amsterdam: Benjamins. (у коауторству са А. van Kemenade & Н. Ваајен) [M13-6]
- (7) (2006) The Dative Alternation in Old English. *York Papers in Linguistics 2/5*: 81-104. [M51-3]
- (8) (2006) Argument structure and case in the nominal domain: an Old English/Serbo-Croat perspective. *York Papers in Linguistics 2/6*: 115-142. (у коауторству с М. Марељ) [M51-3]
- (9) (2002) Специјална својства личних заменица у српском и староенглеском. У: М. Јовановић (ур.), 7. симпозијум *Контрастивна, теоријска и примењена језичка истраживања*. Зборник радова на CD-ROM-у. Југословенско друштво за примењену лингвистику, Нови Сад. Нови Сад: Филозофски факултет. [M63-1]

Саопштење са међународног скупа штампано у изводу:

- (10) (2014) Two types of contrastive topics. Међународна конференција *Језик, књижевност, дискурс*, 25-26. април 2014, Филозофски факултет, Ниш. [M34-0.5]
- (11) (2007) Clause- internal scrambling and focus movement in Old English (предавање по позиву). *Workshop on Information Structure and Word Order in Early Germanic*, Humboldt University, Berlin, 9-10. новембар, 2007. [M32-1.5]
- (12) (2007) Weak and strong demonstratives in Old English 29. *Jahrestagung der Deutschen Gesellschaft für Sprachwissenschaft, AG Anaphoric uses of demonstrative expressions*, University of Siegen, 28. фебруар-2. март, 2007. [M34-0.5]
- (13) (2006) Wh words as polarity items. *The Annual Conference of the English Department of the University of Bucharest*, University of Bucharest, 23-24. јун, 2006. (у коауторству са N. Milićević) [M34-0.5]
- (14) (2005) "Benefactive" PPs in Old English. *Holland-York Symposium*, University of Leiden, 28-29. мај, 2005. (у коауторству са М. Марељ) [M34-0.5]
- (15) (2004) Simple demonstratives in English and Serbian. *14th Conference on British and American Studies*, University of Timisoara, 13-15. мај, 2004. (у коауторству са N. Milićević) [M34-0.5]

<p>VII ЗАКЉУЧЦИ ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА</p> <p>(1) Свеобухватно сагледани и исцрпно приказани релевантни теоријски оквири за проучавање реда речи на дијахроном и синхроном плану.</p> <p>(2) Свеобухватно сагледан однос између синтаксичких и прагматичких феномена у језику, при чему се у овом истраживању први пут синтаксичким феноменима строенглеског приступа примарно са прагматичког аспекта, што се показује као приступ са далеко већом експланаторном моћи од ранијих.</p> <p>(3) Закључак да је основни предуслов за ваљану синтаксичку анализу староенглеског разумевање утицаја дискурских и информацијско-структурних фактора, до ког се долази само након исцрпне анализе контекста у ком се одређене структуре појављују.</p> <p>(4) Закључак о интеракцији између различитих нивоа обележавања фокуса у реченици.</p> <p>(5) Преиспитивање појма прагматичке пресупозиције и асертивности; указивање на потребу да се појам асертивности посматра скаларно, будући да се разлике у синтаксичким својствима независних и зависних клауза могу повезати са (минимално) три нивоа асертивности.</p> <p>(6) Повезивање свих уочених појава са дијахроним синтаксичким променама у историји енглеског језика.</p> <p>(7) Исцрпна анализа обимног корпуса и студиозан рад на преводу староенглеских текстова.</p>
<p>VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА</p> <p>НАПОМЕНА: Експлицитно навести позитивну или негативну оцену начина приказа и тумачења резултата истраживања.</p> <p>Из целокупног излагања може се закључити да је кандидаткиња у потпуности овладала изузетно обимном литературом, коју је веома детаљно приказала и критички сагледала, допунивши је бројним сопственим увидима на основу детаљно истраженог корпуса. Рад показује изузетно висок ниво кандидаткињине компетенције у сагледавању једног веома сложеног проблема, чији је резултат јасно приказивање и тумачење резултата истраживања. Дисертација је написана јасним стилем, критички осврти чврсто су поткрепљени аргументима, који су такође изложени прецизно и логично. У целини, докторска дисертација Татјане Милићев сведочи о потпуној научној зрелости како у погледу истраживачке методологије, тако и изношења и тумачења резултата.</p>

IX КОНАЧНА ОЦЕНА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:
НАПОМЕНА: Експлицитно навести да ли дисертација јесте или није написана у складу са наведеним образложењем, као и да ли она садржи или не садржи све битне елементе. Дати јасне, прецизне и концизне одговоре на 3. и 4. питање.
1. Да ли је дисертација написана у складу са образложењем наведеним у пријави теме
Дисертација је написана у складу с образложењем наведеним у пријави теме.
2. Да ли дисертација садржи све битне елементе
Дисертација садржи све битне елементе.
3. По чему је дисертација оригиналан допринос науци
Дисертација представља оригиналан допринос науци по следећим својствима: (1) Нова анализа варијације у реду речи унутар глаголске фразе у староенглеском, нуди решење вишегодишње дилеме о намаркираном редоследу управног елемента и комплемента глаголске фразе (глагола и објекта, нефинитног глагола и финитног глагола); аргументи изнесени у овој тези јасно побијају постојање слободне варијације и хипотезу о двоструком основном реду речи у староенглеском. (2) Предлог нове анализе интеракције информацијске структуре и синтаксичке структуре, према којој се информацијско-структурна својства обележавају на три различита нивоа, од којих сваки има минимални рефлекс на синтаксичкој структури. Главни фактор је фокус, који се може уочити на нивоу целе пропозиције, на нивоу предиката и на нивоу појединих елемената унутар глаголске фразе. (3) Методолошки: варијације у одређеним структурама у језицима с релативно слободним редом речи не могу се разматрати без осврта на утицај информацијске структуре. С друге стране, утицај информацијске структуре не може се свести на пуко одређивање претпостављених својстава одређених информацијско-структурних елемената (тема, предмет, фокус, пресупозиција), већ се мора имати на уму да постоје међусобне везе ових елемената на различитим нивоима интерпретације. (4) Хипотеза да синтакса рефлектује дискурсни статус пропозиције је релативно нова и недовољно јасно представљена у литератури. Детаљним испитивањем прагматичког статуса пропозиције стичу се бољи увиди у конкретније компоненте значења које чине пропозицију прагматички пресупонираним или асертивном у реалном дискурсу. Ово је значајно како за даља испитивања овог феномена, тако и за саму теорију, будући да се сада нуде елементи да се она подвргне испитивању (5) Рад даје јасне импликације о механизму језичке промене (од језика који користи сва расположива граматичка средства да обележи дискурсна својства исказа и елемената у њему до језика који оставља да се дискурсна и информацијско-структурна својства (у највећој мери) разреши на интерфејсу с фонологијом или на основу контекста. (6) У раду је обрађен изузетно комплексан теоријски и емпиријски проблем. Само питање синтаксичке варијације представља довољан изазов за синтаксичку теорију. Отварање овог питања за језичке податке без увида у компетенцију матерњег говорника представља храбар, али неопходан корак за разумевање како самог феномена, тако и синтаксе староенглеског.
4. Недостаци дисертације и њихов утицај на резултат истраживања
Нису уочени никакви недостацији дисертације. Сви преостали проблеми предложене анализе јасно су представљени од саме ауторке, уз смернице за даља истраживања која могу довести до њиховог разрешења.
X ПРЕДЛОГ:
На основу укупне оцене дисертације, комисија предлаже:
- да се докторска дисертација прихвати, а кандидату одобри одбрана
На основу укупне оцене ове дисертације, Комисија, у најбољем уверењу, предлаже Наставно-научном већу Филозофског факултета да препоручи Сенату Универзитета у Новом Саду да рад <i>Syntax and information structure of the Old English Verb Phrase</i> (урађен под руководством првог члана ове комисије) прихвати као докторску дисертацију, а кандидату мр Татјани Милићев одобри усмену одбрану пред истом Комисијом.

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ

У Новом Саду и Нишу, 11. априла 2016.

Проф. др Маја Марковић

Проф. др Сабина Халупка-Решетар

Проф. др Биљана Мишић Илић

НАПОМЕНА: Члан комисије који не жели да потпише извештај јер се не слаже са мишљењем већине чланова комисије, дужан је да унесе у извештај образложење, односно разлоге због којих не жели да потпише извештај.